

RADOJICA

*Ivo Cetinić Paron, Vela Luka
pp 50*

U poznatoj staroj veloluškoj famiji Franka Jurkovića i njegove žene Zorke, rođene Dragojević Veskalo, rodilo se početkun dvadesetega vika desetero dice. To je bilo u ono vrime kad se je bilo lako rodit, a još lašnje umrit. Troje od njih pridružilo se je anđelima odma nakon rođenja, a ostalih sedmero, četiri sina i tri ćeri, živili su uglavnon do uobičajene starosne dobi. Najstariji Luka je još ki mladić emigrira odma nakon drugog svjetskog rata u Ameriku, točnije u San Pedro, di osniva famiju i radi za potrebe amaričke mornarice. Obaša je tako puno svita, pa je između ostalega bi i u vietnamskom ratu i na drugin mistima di je Amerika dilila pravdu oli širila naftnu demokraciju.

Od sestara jedino se najstarija Vukosava udala u Luci. Vica je to učinila na Visu, a Zora u Korčuli. Pok. Franko Jurković kojega su tada svi u Luci zvali Franko Vicin, po materi Vici, bi je za ono vrime prilično imućan čovik, trgovac i pekar. Usrid Luke u predjelu zvanin Guvno, ima je čak tri oveće kuće sve jedna blizu druge. U onoj najvećoj ima je butigu i pekaru, a na Vrancu tamo di se danas nahodi odmarališće „Ožbalt“ i oveću prostoriju di se je solila riba. Ima je i leut zvani „Galija“. Kako istaknuti član Seljačke narodne stranke, dvadesetih godišć pasanega vika diventa je i za potestata velolučke općine. Toliko ukratko o Franku Jurkoviću, oli Franku Vicinu, a ovi put ćemo se malo pozabavit njegovin, treće po redu rođenim sinom - Radojicom.

Neznan ko mu je nadi ime Radojica, ali ako pomno odmotamo film njegovega života, undar ćemo brzo zakjučit da mu niti nijedno drugo ime

na svitu ne bi odgovaralo ki ovo. Un je moga bit jedino Radojica i bi je Radojica, na radost svih onih koji su ga imali oli poznavali. Neznan ni kaki je bi u ditinstvu, ali u svojin zrilin godišćima bi je običan neprimjetan mali čovik koji nin tako lako izahodi iz trliša. A ako ste ga slučajno vidili u vestidu, značilo je da je niko umri.

*Neznan ko mu je nadi ime
Radojica, ali ako pomno
odmotamo film njegovega
života, undar ćemo brzo
zakjučit da mu niti nijedno
drugo ime na svitu ne bi
odgovaralo ki ovo. Un je moga
bit jedino Radojica i bi je
Radojica, na radost svih onih
koji su ga imali oli poznavali.*

Nin bi od puno riči i troši jih je pametno. Nikad ga nisan ču da kanta, moli, beštima oli da se s kingod svaja. Nosi je kratke vlase i male brčiće. Bi je miran i staložen. Nin se voli ni slikavat i teško je bilo pronać jednu pravu njegovu sliku za ovu priliku. Smija se



Obiteljski portret. Sjede Frano Jurković i žena Zorka sa sinom Zlatkom. Stoje ostala njihova djeca (slijeva): Luka, Radojica, Vica, Vukosava, Zora i Franko. Zbirka Radojka Tintor (Beograd)

je ritko i škrto, ali je zato bi strahovito kurajozan i jednako tako snalaživ. Sve ga je zanimalo. Sve je hoti znat i naučit. Začudo, u temu je i uspiva i bez interneta i bez mobitela.

Nin igra na obuće, na karte, na balun, niti je sluša muziku. Jedino je digod uža poč na uru klanjanja. Jednako je gleda na domaće, furešte, live, desne, krive i drete. Nin nikako moga razumit samoupravljanje. Tvrdi je da ništa u prirodi ne može upravljat samo od sebe. Niko mora držat timul i čoviku i brodu i tovaru i državi. Osin što je izučilimarski zanat u pokojnoga Jovaninija, Radojica je bi još i pekar, automehaničar, kovač, tokar, bravar, vodoinstalater, zidar, a po potrebi i likar i veterinar i još puno tega. Radojica je pripada onoj ritkoj vrsti judi, koji su se razumili u svaki posal, a za koje su naši stari Lučani znali lipo reć: „Ko nin za sve, nin zaništa.“

Ima je puno prijateja, ali najveći prijatelj bi mu je Radiša. Morete zamislit. Dva najboja prijateja, i da se jedan zove Radojica, a drugi Radiša. Najdite

mi danas dva najveća prijateja koja nosu tako „radna“ imena na ovoj jadnoj kugli zemajskoj. Prošli su zajedno puno dobra i zla i pomagali su jedan drugoga na svakin koraku. Čin je Radiša dozna kako boluje od čira na želucu odma se je potuži Radojici.

„A jesi li bi u likara?“ - zapita ga je Radojica.

„Ma jesan. Daje un meni nike likarije, ali mene stumak boli sve gore i gore.“

Radojica ga je jedno vrime gleda a undar, kako da se je ničega sjeti, pa će:

„A biliš tin mene prijateju ništo poslušša?“

„Ma hoću prijateju, sve ću te poslušat samo me spasi od ove nevoje“ - zavapi Radiša.

Itanto, Radojica je Radišu dvi setemane dan šopa s vrilun pupun od kruha što ga je un tadar peka za vojsku u svojoj kući. Kad se je Radiša nakon ništo doba obada da ga više ne boli stumak, sta je jubit Radojicu govoreći:

„Ma prijateju, di si ovo nauči, ko ti je ovo reka?“

Ima je puno prijateja, ali najveći prijatelj bi mu je Radiša. Morete zamislit. Dva najboja prijateja, i da se jedan zove Radojica, a drugi Radiša. Najdite mi danas dva najveća prijateja koja nosu tako „radna“ imena na ovoj jadnoj kugli zemajskoj.

Na to će mu Radojica:

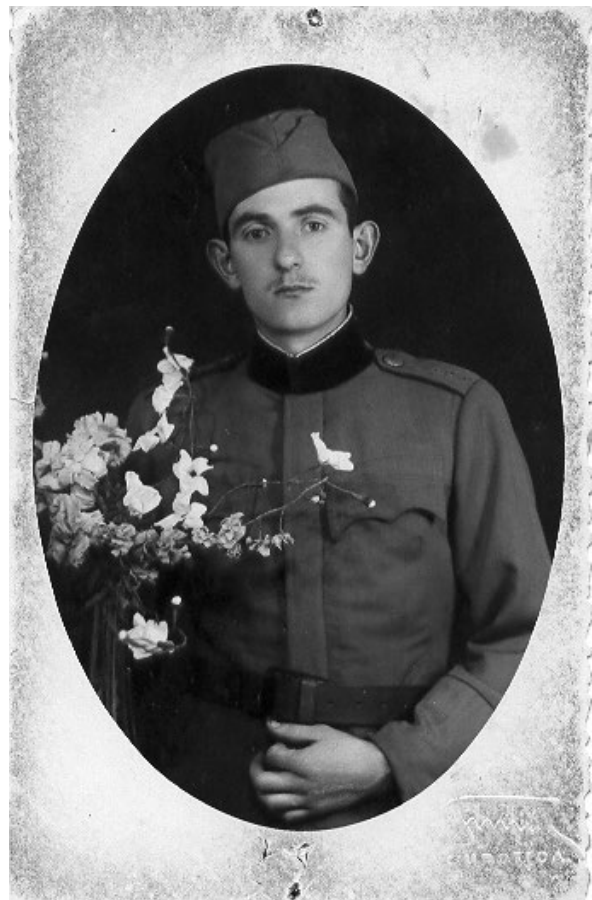
„Ma pusti, što će ti to, glavno da te više ne boli! Za žuntu je još samo doda: „Nisu pokojni stari bili ljudi.“

Nin un liči samo druge. Zna je un izličit i sam sebe. Kad ga je bi zaboli nožni palac, trpi je un to niko doba ali kad mu je doguli, išaća je dreto u splitsku bolnicu i inzistira je od likari da mu ga osiču na njegovu odgovornost. I osikli su mu ga. Radojica je uvijek ima doma jednu svoju oveću škatulu sa sanitetskin materijalun. Između ostalega bilo je u njoj i špriceva, jer je judima u ono vrime ponekad dava i nekcije protiv bolova. I ne samo judima nego i beštijama.

Prilično san dobro poznava pokojnoga Radojicu, jer smo dosta godišć bili i susidi i dobri prijateji. Sve ono što jan nisan o njemu za ovu potribu zna, dozna san od njegove, još uvijek živuće dice: Radojke, Franka i Dražena.

Nakun smrti njegova oca, malo stariji brat Franko i Radojica nasljeđuju polovično onu najveću kuću dvokatnicu u kojoj je bila i butiga i pekara. Po završetku drugog svjetskog rata u ovoj, za Luku povijesnoj kući, bilo je i zabavišće i prostorije veloluške Narodne glazbe, a malo kasnije, niko je kratko vrime u njoj bila i ondašnja vojska, za koju je tadar Radojica peka i kruh. Posli Radojičine smrti njegov sin Dražen rasprega očevu radionu i u tin prostoru otvara butigu „Petra“, nazvanu po svojoj ćeri.

Još u ranoj mladičkoj dobi Radojicu pogađa Amorova strila. U Kale mu omili divojka Davorka, ćer pok. Žuvela Lovreta Višnje. Dogodila se velika obostrana jubav o kojoj je u ono vrime zujilo cilo



Radojica kao mladi vojnik kraljevske jugoslavenske vojske. Foto Timar – Subotica. Arhivski sabirni centar Korčula-Lastovo, Zbirka preslika

misto. Davorka je imala tek petnajest godišć kad mu je rodila prvu ćer Zoru, a do svoga dvadeset i devetega godišća rodila je još: Jelenu, Davorku i sina Franka. Ovu do tadar sritnu obiteljsku idilu prikida početak rata. Da bi spasi Davorku i dicu šaje ih u narodni zbjeg koji je priko Italije iša za El Shatt u sinajskoj pustinji Egipta. Međutin, Davorka se s dicun zaglavila u Italiji u mistu Santa Maria di Leuca, di joj umire maloljetna Jelena. Radojica se ovamo pridružuje partizanskom pokretu i postaje motorista na maloj braceri „Dinka“ našeg Velolučanina Vjenceslava Vlašića Baje. U svoj toj ratnoj nevoji napusti je vrlo kratko brod kako bi skoknu do Italije vidit Davorku i dicu. Kako je to uspi niko nezna, ali je po povratku radi tega, s partizanima ima ozbiljnih okapanja i umalo da nin izgubi glavu. Legendarna bracera „Dinka“ bila je inače i prvi brod izgrađen u splitskom škveru, vozila je u ratu one što su pristizali u partizane iz Makarske do otoka Hvara, a povremeno bi se zaletila i do Visa,



*S prerano preminulom suprugom Davorkom (Žuvela Višnja).
Arhivski sabirni centar Korčula-Lastovo, Zbirka preslika*

kako bi priuzela tamošnje ranjenike i pribacila jih na terafermu. Rat je završi i Davorka se iz Italije vraća Radojici s priostalun dicun u Luku di nastavjaju svoj svakidašnji život.

A undar ki grom iz vedra neba Radojicu pogađa strahovita tragedija. Njegovu Davorku, 1952. u dvadeset i devetoj godini života, nakon kratke i teške bolesti, Bog vazima k sebi. Neznani što je to toliko Davorka služila Bogu. Meni se para da je puno više služila Radojici i njegovoj malolitnoj dici. Tu tragediju podilila je u ono vrijeme cila Luka. Ostaje sam sa troje malolitnje dice. Radojici ništa drugo nin priostalo nego da pokuša nać drugu ženu s kojun će nastaviti život. Pa ako je ikad u životu ima sriće, to je bilo baš undar kad je upozna Jeroslavu Berković, ženu koja je tadar radila u kuhinji Osnovne škole. Svi su je u Luci dobro poznavali, a pogotovo dica. Kako i neće kad jin je Jera svako jutro u skuli servirala mliko, fete kruha namazane s margarinon, oli „Trumanova jaja“.

Ova razumna i plemenita žena, osin što je Radojici odgojila dicu iz njegova prvog braka, rodila mu je još i dvoje njihove dice. Sina Dražena

i ćer Liljanu. Dražen, bivši nogometaš veloluškog „Hajduka“, danas je poznati obrtnik i u Luci i na Korčuli. I un ima dvoje dice. Sina Radu nazvanon po ocu Radojici i ćer Petru, nazvanu po ženinon ocu, pokojnom Petru Žuveli Slavetu, inače učitelju brojnih posliratnih generacija Velolučana.

Nažalost, Liljane već odavna nima među živima. Poginula je u automobilskoj nesrići u Luci 1985. godine. I ona je bila sportašica. Igrala je vaterpolo na tek novoootvorenon bazenu lječilišta „Kalos“ za mjesni vaterpolo klub „Velaluka“. Ova povijesna ženska vaterpolska ekipa, koju je vodi trener Gojko Šeparović a u kojoj je igrala i pokojna Liljana Jurković, odgojena je i uigravana na ovin bazenu, kojega je stvori vridni veloluški narod još u ono vrijeme socijalističkoga mraka. Te mlade Velolučanke postaju dva puta zaredun prvakinje ondašnje države u ženskon vaterpolu. Prvi put nakon što su u finalu pobjedile vaterpolistkinje iz Betine 1983. I godišće dan kasnije, kad su u finalu pobjedile Splitsanke iz vaterpolo kluba „Jadran“. Na ovin bazenu su se u ono vrijeme održavale i kulturne priredbe, pa je tako 1980. održana i Smotra svih limenih glazbi otoka Korčule. Danas u našoj rascvitaloj demokraciji, kad je ovi bazen pod šapom županije, na njemu se održavaju jedino noćni koncerti neovisnih, nezbrinutih i samohranih mačaka. Na njemu naš župan već puno godišć uzgaja najkvalitetniju bušinje u ciloj Europskoj zajednici. Ko ne viruje može doć pogledat. Ulaz je slobodan.

Radojica je u ono posliratno vrijeme iza drugog svjetskog rata bi pravi spasitej veloluškog i težaka i ribara. I ne samo veloluškog. Poznavali su ga dobro i po Korčuli i po Hvaru i po Lastovu. Un je zna učiniti oli popraviti sve one alate oli potrebščine koje su služile undašnjen malom čoviku da bi radi, živi i priživi. Zato je njegova radiona uvijek bila puna: zalivača, sumporača, kopanjica, potkova, pumpi od polivanja, puknutih motika, obitilica, kosori, sikira, ugnjevani, većih i manjih ribarskih ferali, svičala, ostiju i ko će znati sve čega.

Nikad Radojica ni odbi čovika koji je doša u njegovu radionu s ričima: Jan ti to ne mogu, oli jan ti to neznani učiniti. Un bi uvijek čoviku lipo reka: „A dojd, donesi, učiniti ćemo štogod.“ Tako je govori i radi Radojica u ono vrijeme kad se je poštiva i čovik i rad i kad se je od rada živilo, a ne mi ga ki danas, od floskula, lupeščine i nikega domojubja.

Radojica je u ono posliratno vreme iza drugog svjetskog rata bi pravi spasitej veloluškog i težaka i ribara. I ne samo veloluškog. Poznavali su ga dobro i po Korčuli i po Hvaru i po Lastovu. Un je zna učinit oli popraviti sve one alate oli potrebščine koje su služile undašnjen malom čoviku da bi radi, živi i priživi.

Njegove radione već odavna nima, ali još je uvijek iman u svojoj memoriji. U jednin kantunu bi je mih s kojim se je raspiriva oganj na kojemu se je toplilo gozje za kovanje. Odma do ognja bi je nakovanj, a malo daje veliki nož za kidanje lima. U gornjin desnin kantunu radione stale su čelične boce s kisikon i s acetilenon. Do njih je visi švajc aparat. Po dužini radione bi je tokarski stroj, oli kako ga mi Lučani zovemo drebang o kojemu će bit još govora. Po mirima su visile skancije pune raznoraznega sitnog alata, a uz zidove bili su dugi radni stolovi s morsama.

Njegova radiona nin nikad na vratima imala napisano radno vreme jer je Radojica u njoj fatiga od jutra do mraka. Posal je prikida jedino kad bi ga pokojna žena Jera gore iz punistre od kuhinje glasno zazvala, što bi čulo cilo susistvo: - „Rade, homoća obidovat!“ i uvečer kad bi se smrklo: - „Rade, homoća večerat!“ A undar bi se posli večere bez obzira na godišnje doba, kadgod je bilo lipo vreme, kala s Jerun i s dicun na rivu ispod skule i odmarali bi svi zajedno na jednoj od klupa.

Govoru kako vreme oblikuje čovika. Jan u to puno virujin. More bit da bi i Radojica u ovo današnje famozno demokratsko vreme ima svoju sekretaricu, koja bi po cili dan kukurikala: „Ako ste došli radi sumporače, zasvižjite jedan put. Ako ste došli radi pumpe od lozja zasvižjite dva puta. Ako ste došli radi ferala zasvižjite tri puta, a ako ste došli radi konala na kući, svižjite u jednin duru. Da je Radojica

živ, danas se u Luci ne bi moglo živit od svižjanja.

Interesantno je kako je Radojica ima dva čere udane u Beogradu. Prva se je udala najstarija Zora, a kad je je prvi put išla vidit mlaja Radojka, i ona se zajubi i ekspresno uleti u brak. Zora je umrila 2004., a Radojka je još prilično živa. I jednoj i drugoj Radojica je udili stan u svojoj kući na Duvnu, tako da imaju di stat kad dođu u Luku. Njihov brat Frane kojega svi u Luci zovu Franko živi u predjelu Kale di je uz samo more nagradi kuću na terenu svoje pokojne matere Davorke. Kako je i Franko mehaničar i un ima radionu, a u toj radioni još se i danas vrti oni Radojičin drebang iz Pariza. I Franko je ki i otac prilično „bolestan“ kačadur. Neznan jeli prin ima u justima ćuću, oli u rukama lovačku pušku.

Osin što je Radojica uvijek ima posla u radioni ima je un posla i vanka radione. A kako je bi kačadur i ima pušku, u vreme svinjokoje ko bilo bi ga bi zva da mu dojde ubit gudu. Dva godišća je čak i naviga na stranca ki ofičijal makine.

Sedandesetih godišć pasanega vika još nin bilo u mistu puno auti, ali Radojica je već tadar ima dva auta. Malu „Wolkswagen bubu“ i „Wolkswagen“ kombi. Za kombi je doma uvijek ima ispravni rezervni motor i kad bi mu se na putu pokvari motor, samo bi bi nazva sina Franka u Luku. Reka bi mu: Dojdi na Pelisac u Drače i donesi mi brzo motor od auta. Franko bi ga bi doni, a Radojica bi ga tun uz cestu čas montira i nastavi put naprid a Franko bi oni pokvareni vratu doma u Luku. U to vreme nin bilo ni taksi službe pa su ga znali zvat iz „Grebena“ oli „Dalmatinske plovidbe“, da jin pribaci iz Luke do trajekta u Korčuli delegaciju koj jin je bila u posjeti. Čini je un to i za druge kad bi ga došli zamolit. Kad bilo je zna odvest čejade i do bolnice oli ga iz bolnice vratit doma.

Tako je jednun prilikun iša vazest pokojnoga Dragota Čodina koji je bi umri u dubrovačkoj bolnici. Kad je doša gore u mrtvačnicu, nin naša nikoga, jerbo je ti dan bi undašnji Dan republike i svi su izgleda u bolnici gangali. Međutin, Radojici nin bilo do ganganja. Un je priši da što prin ukrca u kombi pokojnika, kako bi s njim doša na vreme na trajekt u Orebiću. Nin un ima kad više išcat nikoga nego je uliza u mrtvačnicu i poče je otvarat kasile. Kad je naleti na pokojnog Dragota, naša je nikoga u susistvu bolnice i ti mu je pomoga ukrcat kasil u kombi.



Luški kačaduri s ulovljenim čagljem u prvomajskoj kači.
Arhivski sabirni centar Korčula-Lastovo, Zbirka preslika

Radojica je voli radit poslove kolo pokojnika i često jih je vozi tamo kud je to služilo. Vozi je un iz Luke do Beograda i pokojnoga poznatoga filmskog glumca Severina Bijelića, i pokojnoga, također glumca, Cigu Jeremića koji su u ono vrijeme iznenada, jedan za drugin umrili u Gradini.

Radojica je voli i obuč mrtva čovika. Kad bi ko u susistvu umri, zna se je za ti posal i sam ponudit. Za ovi njegov hobi zna je dobro ondašnji veloluški veseljak, inače dobri Radojičin prijatej, pokojni Miro Žuvela zvani Mul, pa ga je uža kadbilo inđerit:

„Prijateju, ako se dogodi da jan slučajno kagod umrin, hoću da me obučeš samo tin i niko drugi. Jesi li me lipo razumi?“

Radojica bi mu na to bi odgovori: „Jesan, jesan Miro, samo tin umri, pa ćemo mi lako.“

Najveći hobi pokojnog Radojice bi je lov, oli kako mi to Lučani rečemo, kača. Bi je strastveni kačadur. Kad bi ga bili došli doma avizat kako su se oke kalale na lokvu od Bradata, samo bi zgrabi

Najveći hobi pokojnog Radojice bi je lov, oli kako mi to Lučani

rečemo, kača. Bi je strastveni kačadur. Kad bi ga bili došli

doma avizat kako su se oke kalale na lokvu od Bradata,

samo bi zgrabi pušku, opasač s patronama i izleti iz kuće.

Obuca bi se putin do auta, pa biž na Bradat. Bez Radojice se nin

mogla njanka zamislit undašnja prvomajska hajka na čagje.

pušku, opasač s patronama i izleti iz kuće. Obuca bi se putin do auta, pa biž na Bradat. Bez Radojice se nin mogla njanka zamislit undašnja prvomajska

hajka na čagje. Osin njega u toj klapi, bili su danas već svi pokojni: Radiša Marinović, Ivan Stipković Koman, Ante Šeparović Bare, Franko Šeparović Bare, Raško Mirošević i Mici Gugić Brkan.

Nikad se iz hajke ne bi bili vratili u Luku bez baren jednoga ubijenoga čagja koji bi obavezno visi na arbulu od levuta. Paričavanje lovaca za prvomajsku hajku bi je u ono vreme pravi ritual, posebno u Radojičinoj kući. U njega su naboje za patrone činili i žena i dica. Svi su oni to znali ki očenaš. To je spadalo u njihovu opću naobrazbu. Za ovu priliku kačaduri bi se bili tako narešili da su činili voju. Imali su na glavi zelene plafe sa obavezno zašivenin perom od sojke, modro bile boje. Na nogama su jin se laščile teške postole, kolo struka ukrašeni opasači puni puncati patronih, a na ramenima su se sjale dvocjevke.

Njihov undašnji obračun sa čagjima po bespućima Požara, Pelegrina i Kargadura, slični je na oni kaubojski - „Obračun kod Oke Korala.“ Jedno jin se je godišće prilikom spomenute prvomajske hajke dogodila velikana dezgracija. Lovački pas pokojnoga Ivana Komana zvani „Đip“, kojega je Koman voli više nego sveto otajstvo, goneći čagja dole po Kargaduru, naleti je na bokun suhe oštre grane i tako je grubo isika stumak, da su mu čriva virila vanka. Kad su to vidili kačaduri odma je pala komanda da se prikida hajka i da se Đipu mora što prin ukazat pomoć. Radojica se je odma ponudi kako će un pasa sredit, samo ga tuka odnit gore u Pelegrin u kuću pokojnoga Luke Čorota di su predhodne noći i prinoćili.

Čin su se čapali kuće odma su po njoj počeli iščat ono što jin služi. Radojica je našu niku veliku iglu i ništo rafije s kojun se vežije lozje. Niko je od njih naša i botiliju spirita i najedanput se je Čorotova kućica u Pelegrinu pritvorila u operacionu salu u kojoj je glavni kirurg bi Radojica a ostali su asistirali. Nakun što je Đipu dobro ispra ranu i vrati čriva unutra na misto saši ga je i vratili su se nazad u Kargadur di jin je bi levut. Đip je nakun dvajest dan bi ki novi i opet je nastavi trčat za zecima.

Radojica ima mista u mnogin lovačkin pričama, ali jedna se još i danas pripričava a dogodila se je u Vrancu kad su i Radojica i Radiša bili još mladi kačaduri. Rano ujutro naletili su na zeca koji je bi na svomu ležu. Radojica ga je prvi vidi i podiga je pušku. Na to mu je Radiša reka:

„Nemoj prijateju, nin humano. Pripadimo ga pa ćemo pucat u nje kad počme trčat.“

Radojica ga je poslušna, prignu se je da čapa štogod kamenčića i taman kad se je un prignu, zec je izleti iz gnjizda ki metak. Još pucaju za njin ma ga nisu pogodili.

Radojica se je za života družni i s poznatin judima onega vrimena. Među poznatijima od njih bili su slikarski par Petar i Kosa Bokšan Omčikus, koji su zimi živili u Parizu di su imali i svoj atelje, i doktor Slobodan Davidović, načelnik klinike „Uho grlo nos“ beogradske bolnice „Dragiša Mišević“ na Dedinju. Omčikusi su imali kuću u uvali Plitvine, a Davidović u Gradini. Radojica se je toliko s njima sprijateji, da je na primjer Omčikusima u svojoj kući u Luci dodili prostor za njihov atelje. Zahvaljujuć temu prijateljstvu i Radojica je snjima uža kad bilo skoknut do Pariza. Ma nin Radojica hodi š njima u Pariz da bi vidi Moulin Rouge, oli da bi iša izbrojit koliko je u Eiffelovu tornju skalini. Un je iša da najde štogod alata za radionu. I jedan put je naleti za smišne solde na jedan lipi drebang. Ali kako ga donit u Luku kad su u njemu blizu tri metra? Odluka je brzo pala.

Un ga je tamo lipo u Parizu rastavi na djelove. One veće posla je u Rijeku na carinu, a one manje ukrca je u svoj kombi onako refužo i tako je parti iz Pariza put Luke. Kad su na carini vidili u kombiju ti mali stog gozja koji ni predstavlja ništa određenega, nisu ga ni ocarinili ništa. Isto je tako proša i s onin većin djelovima kad jih je priuze od carine u Rijeci.

Kasnije je Radojica u više navrata hodi po Francuskoj i tamo je s jednin prijatejun čini čuda. Gradi je kuće i u njima postavlja instalacije za vodu i struju, stavlja pločice i još bi jih bi u zadnju i opitura. Ko je još to moga? Niko, to je moga samo Radojica.

Davidovića je Radojica upozna kad je ovi poče gradit spomenutu kuću u Gradini. Po ponašanju bili su slični jedan drugemu. Niko ko nin poznavatadar čuvenega specijalistu ne bi bi njanka promisli da u njemu čuči jedan od najboljih otorinolaringologa pokojne pasane države. Priko Radojice u njega je undar liti u Gradinu dohodilo puno luškega svita da jin pogleda grlo oli uho. Davidović bi jih bi primi onaki kaki bi se bi naša po kući, neuredan, neobričen u japanke i obavezno kratke gaće.

Tako je primi jedno jutro i Tončeta Bilca koji je ima problema s grlun, taman prid odlazak za



Radojica (drugi slijeva) pred Slavolukom pobjede u Parizu s Petrom Omčikusom i Kosom Bokšan (nadesno).
Zbirka Radojka Tintor (Beograd)

Njemačku di je s klapun mora i svirat i kantat. To isto jutro Radojica i Davidović gradili su u dvoru litnji kamin i bili su puni paste. Davidović je opra ruke od paste, doni Tončetu iz kuće katridu i govori mu: „Ajde, tu lepo sedni, otvori širom usta i kaži glasno ...a! Tonči je sve to učini ma Davidović nin ču da je iz njega izletilo ono naručeno „a“, jerbo je Tonči bi vas primuka.

„Jao bre pa ti nemožeš ni da govoriš a kamoli da pevaš.“

Gleda mu un to grla u koju je uvali zlicu naopako i dokli je un to gleda Radojica mu se onako kurijozan, prišuja iza glave, poviri Tončetu u grlo, pa će na vas glas:

„Doktore, pa to je upala“.

Davidović se pripa pa će: „U šta me prepade! Preseče me ko zmija žabu... Ama ćuti bre Rade! Ne mešaj se i gledaj svoja posla!“

Kad je ovo ču Tonči dobota je od smiha poguca zlicu.

Nakun što je Davidović Radojici jednun prilikun sasvin slučajno izmiri krvni tlak, posunnja je da s Radojicom ništo nin u redu. Malo zatin ustanovjen mu je karcinom mihura. Nažalost, nin mu bilo spasa i umire 1986.

*I tako je išaća Radojica,
neprimjetni veloluški neimar,
a snjin i puno tega čega više
nima. Za života nin dobi nikaka
priznanja, niti mu je nad
otvorenin grebu kogod reka dvi
riči. Izgleda da niki naoko za
života mali judi trebaju nestat,
da bi se tek undar shvatilo
koliko su bili veliki.*

I tako je išaća Radojica, neprimjetni veloluški neimar, a snjin i puno tega čega više nima. Za života nin dobi nikaka priznanja, niti mu je nad otvorenin grebu kogod reka dvi riči. Izgleda da niki naoko za života mali judi trebaju nestat, da bi se tek undar shvatilo koliko su bili veliki u onin vrimenu kojega su pošteno i korisno odživili u svom mistu. Ovakih pravih judi danas više nima i niti jih može bit, jer vrime je to koja oblikuje jude. Nažalost, današnja razvikana demokracija bez pokrića, sve više i više proizvodi samo - puhojine od judi.